

УДК 327.5

С. Галака, д-р політ. наук, проф.,
О. Краєв, асп.

Київський національний університет імені Тараса Шевченка, Київ, Україна

БЕЗПЕКОВА СТРАТЕГІЯ ПРЕЗИДЕНТА ДОНАЛЬДА ТРАМПА

Республіканська адміністрація Д. Трампа суттєво скоригувала стратегічне бачення Сполученими Штатами безпекових викликів та загроз, що стоять перед країною. Засадничим документом для безпекової політики стала "Стратегія національної безпеки – 2017". Пріоритетними проблемами зовнішньої політики Сполучених Штатів, що загрожують статусу США у світі, творці "Стратегії..." вважають Китай та Росію, які кидають виклик інтересам Америки. Увага повертається також до загроз, що становлять диктаторські режими КНДР та Ірану, які загрожують Америці та її союзникам.

Відповіддю на ці виклики мало стати розгортання системи ПРО, здатної нівелювати загрози з боку КНДР та Ірану. Протидія Китаю та Росії, які названо "ревізіоністськими державами", що прагнуть змінити статус-кво у світі, вимагає нарощування та модернізації Збройних Сил та озброєнь, зокрема, утримання переважання у ядерних силах, космічному та кібер-просторі. Активна роль у цьому відводилася дипломатії та розвідспільноті, що передбачало підвищення їхньої ефективності.

У регіональній політиці серед пріоритетних виділяється Індо-тихоокеанський регіон, де США мали стримувати експансію Китаю та Європа, де Вашингтон має намір протидіяти підіривним акціям та агресії Росії і підтримувати зусилля НАТО у галузі оборони.

Оцінка ядерного потенціалу (2018 р.) була одним із ключових документів зовнішньополітичного спрямування для адміністрації 45-го президента США Дональда Трампа. В умовах нарощування політико-економічного протистояння із Китайською Народною Республікою та загострення відносин із Іраном та Північною Кореєю, які були викликані саме ядерною компонентою, ця стратегія повертала методи протистояння та ядерного стримування часів Холодної війни та робила наголос на взаємодоповнюваності силового потенціалу збройних сил та дипломатичних важелів міжнародної боротьби. В період нового загострення у міжнародній системі, викликаного повномасштабним вторгненням Російської Федерації в Україну, самі ці компоненти доктрини можуть стати прогностично ефективними для поточної та майбутніх американських адміністрацій.

Ця стаття покликана проаналізувати ключові аспекти Стратегії національної безпеки США (2017), Оцінки ядерного потенціалу 2018 року, які стосуються зовнішньої політики, та виокремити специфічні аспекти та інструменти, що залишаються актуальними для застосування адміністрацією Джозефа Байдена.

Ключові слова: Стратегія національної безпеки, ядерна зброя, Оцінка ядерного потенціалу, Сполучені Штати Америки, політика стримування.

Прихід до влади у Сполучених Штатах республіканської адміністрації Д. Трампа ознаменувався суттєвими корекціями зовнішньополітичної стратегії Вашингтона з широкого спектра проблем. Суттєвих змін зазнала і політика США у галузі безпеки.

Визначальним документом для формування зовнішньої політики адміністрації Д. Трампа стала "Стратегія національної безпеки США 2017" [1].

У першому розділі "Стратегії..." серед загроз вказується на прагнення Північної Кореї отримати "здатність вбити мільйони американців ядерною зброєю" та на підтримку Тегераном терористичних груп, намір терористичних організацій, як-от Аль-Каїди та ISIS "атакувати Сполучені Штати", а також наркотрафік та торгівлю людьми. "Стратегія..." ставить завдання "попередити ядерний, хімічний, радіологічний та біологічний напад, не дати терористам досягти нашої території, зменшити торгівлю наркотиками та людьми та захистити критичну інфраструктуру". На думку авторів документа, ці загрози мають бути ліквідовані у їхніх витоках [1, р. 7].

"Стратегія..." констатує "зростання загрози з боку ворожих держав та недержавних акторів, що прагнуть набуття ядерної, хімічної, радіологічної та біологічної зброї". Загроза з боку Північної Кореї, що розробляє балістичні ракети, здатні нести ядерну, хімічну та біологічну зброю для ударів по США, розробка Китаєм та Росією передових видів зброї та можливостей вразити критичну інфраструктуру США, системи управління та контролю названі серед пріоритетних загроз [1, р. 8].

Серед першочергових відповідей на існуючі загрози передбачається розгортання ешелонованої системи ПРО, націленої проти Північної Кореї та Ірану, здатної "знешкодити ракетні загрози до запуску". Підкреслюється, що ця система "не має наміру підірвати стратегічну стабільність чи розірвати довгострокові стратегічні відносини з Росією або Китаєм". Посилення можливостей щодо знаходження ядерних, хімічних, радіологічних та

біологічних агентів та недопущення їхнього застосування проти США забезпечуватиметься посиленням можливостей розвідспільноти та правоохоронних органів. Разом із союзниками Сполучені Штати здійснюватимуть операції проти спеціалістів зі ЗМЗ, що співпрацюють із терористами. Щодо посилення біологічних загроз – природного походження пандемій та свідомих кроків зі створення біологічної зброї, "Стратегія..." анонсує створення потужної інфраструктури для протидії їм [1, ibid].

Нівелювання терористичної джихадистської загрози передбачає не тільки знищення терористичних баз, але й запобігання можливості здійснення терактів на території США чи проти американських громадян шляхом ліквідації, у взаємодії з партнерами, джерел їхньої підтримки, включно із фінансовою. Відмічається також важливість продовження боротьби із кримінальними організаціями, що займаються наркотрафіком та торгівлею людьми [1, р. 10-11].

Відносно кібербезпеки адміністрація Д. Трампа планувала посилити захист у галузях національної безпеки, енергетики, фінансів, медицини, комунікації та транспорту. Передбачалось створення захищених державних мереж, стримування і протидія зловмисникам у кіберпросторі, робота із метою посилити захист проти кібератак [1, р. 11-14].

У "Стратегії..." ставилося завдання добитися процвітання американської економіки шляхом її реформування. Передбачалось перебудувати економіку країни та зберегти "справедливу та взаємовигідну міжнародну економічну систему", що посилить "безпеку США та процвітання та мир у всьому світі".

Планувалось посилювати економіку шляхом дерегуляції, проведення податкової реформи та покращення інфраструктури. У зовнішньо-торгівельній сфері передбачалось підписати нові взаємовигідні торговельні угоди та модернізувати існуючі, протидіяти нечесній торгівлі, корупції, розширювати нові ринки [1, р. 17-20].

© Галака С., Краєв О., 2022

У "Стратегії..." ставилось завдання утримувати лідерські позиції у науково-технічній галузі, швидко впроваджувати нові технології у виробництво, особливо у галузях, пов'язаних із національною безпекою, захищати інтелектуальну власність. В енергетичній галузі пріоритетом вважалось гарантувати енергонезалежність Сполучених Штатів, сприяти американському енергетичному експорту та утримувати технологічний відрив в енергетичній сфері [1, р. 21-23].

Третій розділ під назвою "Підтримувати мир шляхом сили", виділяє три головні виклики у сфері безпеки. Це – "ревізіоністські держави – Китай та Росія, держави-парії Іран та Північна Корея та міжнародні терористичні організації". Китайська загроза розглядається як "прагнення замінити Сполучені Штати в Індо-тихоокеанському регіоні ... та переформатувати регіон на свою користь". Російська загроза визначається як "прагнення відновити свій статус великої держави та встановити сфери впливу навколо своїх кордонів". Посилюючи свій силовий потенціал, Китай "нарощує та диверсифікує ядерний арсенал" частково завдяки доступу до інноваційної американської економіки. Росія ж, на думку творців "Стратегії...", має намір послабити вплив США у світі та відколоти від союзників та партнерів, розглядаючи НАТО та Євросоюз як загрози, нарощує військовий потенціал, у т.ч. "ядерні системи, які залишаються найбільш важливою екзистенційною загрозою Сполученим Штатам". Вона створює "нестабільність кордонів у Євразії, де наростає загроза конфлікту" [1, р. 25-26].

Автори "Стратегії..." звинувачують Іран у підтримці тероризму, "розробці балістичних ракет та потенційній здатності поновити роботу над ядерною зброєю, що може загрожувати Сполученим Штатам та нашим партнерам". Ракетний та ядерний арсенал КНДР розглядається як спрямований проти США та їх союзників, і що попри поразку джихадистів у Сирії та Іраку, загроза, яку вони несуть із собою, залишається актуальною [1, р. ibid].

З метою нівелювання подібних загроз США "повинні інтегрувати всі елементи національної сили Америки – політичні, економічні, військові". Вашингтон готовий діяти "з позиції сили, попри все забезпечуючи першість нашої воєнної сили." Подібна стратегія уможливить "стримати і, за необхідності, перемогти агресю, спрямовану проти інтересів США". Збройним Силам США відводиться ключова роль у боротьбі за досягнення успіху, тому "Сполучені Штати повинні зберігати перевагу". Для цього необхідно провести модернізацію Збройних Сил, збільшити їх чисельність та підвищити боєготовність. Із цією метою слід відродити і нарощувати виробництво зброї на національній території Сполучених Штатів. Авторі документа вважають, що пріоритетом залишаються ядерні сили, які є "основою нашої стратегії збереження миру та стабільності шляхом стримування агресії проти Сполучених Штатів, наших союзників та наших партнерів". Крім того, забезпечуючи захист більш ніж 30 союзників та партнерів, ядерні сили "зменшують їх потребу володіти власними ядерними можливостями". Для цього вважається необхідною модернізація ядерної тріади США та усєї ядерної інфраструктури. Щодо проблеми контролю над озброєннями вказується, що Сполучені Штати будуть вести переговори з іншими державами та "розглянуть нові угоди щодо контролю над озброєннями, якщо вони зміцнять стратегічну стабільність та можуть бути перевірені. Ми не дозволимо противникам використовувати загрозу ядерної ескалації чи іншу безвідповідальну поведінку для примусу Сполучених Штатів, наших союзників та наших партнерів [1, р. 28-31]".

Відносно космічного простору, підкреслюється нагальна необхідність для Сполучених Штатів зберігати лідерство та свободу дій у космосі, оскільки "наша залежність від космосу зростає" і США вважають "безперешкодний доступ до космосу та свободу дій у ньому життєво важливим інтересом". Відповідно, Сполучені Штати розглядатимуть космічний простір як пріоритетну сферу і Національна Рада з космосу перегляне довгострокові цілі США у космосі, розробляючи стратегію, яка дозволить зберегти там американське лідерство. Із цією метою використовуватимуть для дослідження Сонячної системи приватний сектор у межах державно-приватного партнерства та у взаємодії із союзниками та друзями. Щодо загроз у кіберпросторі Сполучені Штати мають намір інвестувати у покращення здатності виявляти кібератаки, щоб мати можливість швидкої відповіді, вдосконалюючи інструменти, здатні захистити власність та критичну інфраструктуру [1, р. 31-32].

У нових умовах стратегічним завданням розвідпільності визначалась здатність "передбачати стратегічні зміни", а оперативним – надати США спроможність відповідати на дії та провокації суперників. Із цією метою планується активізація боротьби з економічним шпигунством, атаками на американські демократичні інститути та використання різних джерел інформації для "більш ефективної конкуренції на геополітичній арені" [1, р. ibid].

Автори вказують на велике значення дипломатії у сучасному світі і за мету ставиться підвищення "спроможності дипломатії до конкуренції". Перед дипломатичною службою ставиться завдання просувати американські інтереси шляхом "створення та керівництва коаліціями, що просувають спільні інтереси та формулюють американське бачення...". Дипломатам необхідна гнучкість для дій у складних районах, уражених конфліктами. Американським дипломатам слід прагнути покращувати можливості для торгівлі й співробітництва, сприяти культурним та освітнім обмінам.

В економічній дипломатії акцент зроблено на "збереження центральній ролі Америки у міжнародних фінансових форумах, захист від дій незаконних акторів, необхідність відстоювати справедливую взаємовигідну торгівлю та інвестиції, застосування цільової допомоги". Серед економічних інструментів протидії противникам виділяються санкції, боротьба із корупцією та відмивання грошей у співпраці із партнерами. США посилюватимуть економічні зв'язки із близькими країнами та надаватимуть підтримку "державам, яким загрожують наші противники", використовуватимуть економічний тиск із метою не допустити воєнних конфліктів. Сполучені Штати мають позбавити ресурсів терористів, розповсюджувачів ЗМЗ, протидіяти інформаційним загрозам, включно зі збиранням чутливої інформації, використанням штучного інтелекту тощо. В інформаційній галузі виділяється необхідність протидії Китаю, ісламістам та втручання Росії. У цілому, перед американською дипломатією ставилось завдання підвищення ефективності за умов скорочення чисельності. За керівництва держсекретаря Тіллersonа це викликало невдоволення дипломатичного корпусу США [1, р. 33-35].

Серед викликів вказувалось на те, що Китай та Росія використовують інвестиції у країни, що розвиваються, "для поширення впливу та отримання конкурентних переваг відносно Сполучених Штатів". Китай інвестує в інфраструктуру по світу, а Росія проєктує економічний вплив через контроль ключових енергетичних та інших елементів інфраструктури у Європі та Центральній Азії. Тому уряд США буде підтримувати інвестиції амери-

канських компаній у країнах, що розвиваються, сприяти просуванню інноваційних технологій у програмах з розвитку, стимулюючи проведення реформ [1, р. 39].

Сполучені Штати співпрацюватимуть із міжнародними політичними інститутами "які відповідають американським інтересам і цінностям", гратимуть провідну роль у МВФ, Світовому банку, МОП, але наполягатиме на їхньому реформуванні, прагнучим захистити свободу інтернету та права людини [1, р. 40-42].

В Індо-тихоокеанському регіоні Сполучені Штати прагнутимуть співпрацювати з КНР, але експансія Пекіна у Південно-Китайському морі підриває регіональну стабільність. Режим Північної Кореї розробляє ядерні, ракетні та кібернетичні програми, що може призвести до розповсюдження ядерної зброї у регіоні. США підтримуватимуть Південну Корею, Японію, Австралію та Нову Зеландію і вітають Індію у ролі "провідної глобальної держави та потужного стратегічного партнера в оборонній галузі". Країни АСЕАН та АТЕС залишаться партнерами Сполучених Штатів в економічній та безпековій галузях. США виступатимуть за свободу мореплавства, за денуклеаризацію Корейського півострова та збереження режиму нерозповсюдження у Північно-Східній Азії [1, р. 46-47].

Декларуючи, що "сильна та вільна Європа життєво важлива для Сполучених Штатів", автори зазначають, що Росія прагне "послабити довіру до американських зобов'язань щодо Європи та підірвати трансатлантичну єдність". Вторгненнями у Грузію та Україну "Росія продемонструвала своє бажання порушувати суверенітет держав регіону". Водночас Китай завойовує стратегічний плацдарм у Європі, а ісламістські терористи загрожують їй насильством. Міграція з Близького Сходу та Африки посилює нестабільність та напругу у регіоні. У відповідь на ці виклики та загрози США "поглиблють співробітництво з європейськими союзниками та партнерами і разом з Європою будуть спільно працювати, щоб протидіяти російським підривним акціям та агресії". В економічній галузі США працюватимуть з ЄС та Великою Британією для забезпечення справедливої та взаємовигідної торгівлі та диверсифікації європейських джерел енергопостачання. Підкреслюється, що США виконуватимуть свої зобов'язання у галузі оборони і очікують, що європейські союзники доведуть свої військові витрати до 2 % від ВВП до 2024 року. Зміцнюють східний фланг НАТО, Сполучені Штати посилять підтримку зусиль союзників та партнерів у галузі оборони. Буде інтенсифіковано співпрацю з протидії тероризму та кіберзагрозам [1, р. 47-49].

На Близькому Сході США зміцнюватимуть існуюче партнерство, підтримуватимуть поступові реформи, прагнучим вирішення сирийського конфлікту та разом із партнерами протидіятимуть іранському впливу та перешкоджатимуть прагненню Ірану набути ядерну зброю, сприятимуть врегулюванню між ізраїльтянами та палестинцями. Сполучені Штати збережуть свою військову присутність у регіоні [1, *ibid*].

Надалі розвитком та конкретизацією політики США стала оцінка стану справ у ядерній галузі, оприлюднена Пентагоном у 2018 році. Будучи априорно позасистемним кандидатом та прийшовши до влади на гаслах протистояння усьому, що асоціювалося з так званним "корумпованим політичним істеблішментом" [2], Дональд Трамп яскраво проілюстрував такий свій підхід не лише в своїх промовах та іншій медіа-інформаційній активності, але і у стратегічних документах, якими керувалася його адміністрація протягом першого президентського строку. Одним із визначальних таких документів для аналізу

політики 45-го президента та його адміністрації є Оцінка ядерного потенціалу (2018 р.).

Оцінка ядерного потенціалу – це передбачений законодавством огляд, який визначає ядерну політику, стратегію, можливості та позицію збройних сил США на наступні п'ять-десять років [3]. Кожна президентська адміністрація готує такий документ і у визначеному законодавством порядку презентує його ключовим державним органам у сфері зовнішньої політики, національної безпеки та технологічного розвитку. Після опрацювання на рівні органів виконавчої та законодавчої влади ці документи роблять відкритими для преси та публікують.

27 січня 2017 року президент Дональд Трамп видав виконавчу постанову, яка зобов'язувала Міністра оборони провести огляд та підготувати нову стратегію оперування ядерними силами Сполучених Штатів. "Міністр [оборони] повинен ініціювати створення нового огляду ядерних сил, щоб переконатися, що елементи ядерного стримування Сполучених Штатів є сучасними, надійними, гнучкими, стійкими, готовими і належним чином адаптованими для стримування загроз 21-го століття та заспокоєння наших союзників" [4]. 17 квітня 2017 року в прес-релізі Міністерства оборони було зазначено, що міністр Меттіс керував початком перевірки, яку очолить заступник міністра оборони та віце-голова Об'єднаного комітету начальників штабів і включатиме міжвідомчих партнерів. Процес завершиться остаточним звітом президента до кінця року [5].

Незважаючи на схожості з попередніми оглядами, варіант 2018 року демонструє дуже важливі відмінності, особливо коли це стосується оцінки міжнародного середовища безпеки, і тих відповідей, які адміністрація зможе надати для вирішення проблем, що виникли на міжнародній арені. На думку Анни Пецелі, найбільш фундаментальною відмінністю стратегії 2018 року є набагато більш песимістичний опис міжнародної системи, на який посилаються в усьому документі для виправдання наміру відкласти заходи контролю над озброєннями та зосередитися на стримуванні та модернізації [6]. Це, зі свого боку, впливає і на рішення, до яких апелює стратегія. Хоча саме за каденції Д. Трампа, як відомо, стався розпад системи стримуючих договорів із контролю над ядерними озброєннями, американська адміністрація вочевидь продовжувала нарощувати тиск та посилювати власну військову та дипломатичну присутність на всіх рівнях.

Це вказує на зміну характеру підходу до ядерної зброї як інструменту зовнішньої політики. Якщо попередні адміністрації – наприклад, адміністрація президента Обама – наголошували на важливості скорочення та висували ініціативи щодо денуклеаризації, адміністрація Д. Трампа керувалася більш реалістичним, а відтак і песимістичним підходом до оцінки оточуючих реалій. Хоча певні песимістичні оцінки ризиків були притаманні майже усім ядерним стратегіям із часів президента Картера [6, р. 244], проте саме за адміністрації Д. Трампа стратегія майже повністю відійшла від спроби відновлення переговорів про подальше скорочення ядерних арсеналів та посилення довіри між ключовими ядерними гравцями. Важливо відмітити, що чи не вперше відмічається і важливість долучення до перемовин Китайської Народної Республіки як третьої держави за розміром ядерного потенціалу.

Навіть поверхневий аналіз тексту показує, що подальше роззброєння та продовження переговорів щодо обмеження ядерного потенціалу не були ключовими елементами стратегії президента. У той час як доктрина попередньої адміністрації президента Барака Обама

прямо проголошувала відмову від виробництва та розміщення нових одиниць ядерного озброєння [7], стратегія адміністрації Д. Трампа ставить акцент у першу чергу на питаннях захисту союзників та інтересів Сполучених Штатів без обмежень стосовно необхідних ресурсів та/або потенційної політичної ескалації. Найяскравіше це положення можна проілюструвати згадками та посиленнями на стримування нових політичних та безпекових загроз зі сторони Китайської Народної Республіки. Знаходимо, наприклад, наступну цитату: "Сполучені Штати готові рішуче відповісти на китайську неядерну або ядерну агресію. Військові навчання США в Азіатсько-Тихоокеанському регіоні, серед інших цілей, демонструють готовність американських сил до активних дій. Вони також мають демонструвати збільшення діапазону різномірних варіантів ядерного реагування в розпорядженні Президента" [8, р. 31].

Як бачимо, у випадку із КНР ядерна зброя та застереження щодо можливості застосування цього потенціалу йде пліч-о-пліч із іншими інструментами, які на момент публікації у 2018 році застосовував Д. Трамп у своїй зовнішній політиці для стримування зростання впливу Китаю – в першу чергу, економічні та фінансові обмеження. Проте, якщо Китай в межах даної стратегії сприймається як пряма загроза, яка потребує рішучих дій по стримуванню та формуванню нового поясу безпеки, Росія з погляду авторів сприймається як дестабілізуючий фактор, який з початку агресії проти України у 2014 році змінив загальний баланс сил та став непередбачуваним агресивним політичним гравцем. Процитуємо сам текст документа: "Хоча спочатку Росія наслідувала приклад Америки і так само різко скоротила свої стратегічні ядерні сили, вона зберегла велику кількість нестратегічної ядерної зброї. Сьогодні Росія модернізує цю зброю, а також інші свої стратегічні системи. Ще більше занепокоєння викликає прийняття Росією військових стратегій і можливостей, які покладаються на ядерну ескалацію для свого успіху. Ці події разом із захопленням Росією Криму та ядерними загрозами нашим союзникам знаменують рішуче повернення Москви до конкуренції з великими державами" [8, р. 7].

Зовнішня політика США останніми десятиліттями зіткнулась із парадоксом: об'єктивно, глобалізація вимагає координації дій ключових акторів світової арени

(найсвіжіший приклад – пандемія COVID-19), але водночас посилюється тенденція до незалежних дій впливових акторів, їх егоїстичне небажання поступитись бодай найменшими за значенням національними інтересами на користь загальносвітових потреб, тенденція до переформування деяких економічних, політичних та безпекових альянсів, викликана появою нових економічних гігантів та глобальною зміною співвідношення сил у світі.

У політиці адміністрації Д. Трампа ці явища проявились у гіпертрофованому вигляді, що відбилось вже у суттєвих змінах її стратегічних підходів до безпекової політики. Адміністрація 45-го президента США, виступаючи загалом з позицій реалізму і сповідуючи силовий підхід до зовнішньої політики, водночас вже у засадничих документах у галузі стратегії демонструє елементи унілатералізму та ізоляціонізму, що відповідало слогану Трампа-кандидата – "Америка понад усе!" Наступні кроки адміністрації продемонстрували, що ці тенденції лише посилювались у практичній реалізації зовнішньої політики.

Список використаних джерел

1. National Security Strategy – 2017 // U.S. Department of Defense. – 2017. URL: <http://NationalSecurityStrategy-2017/whitehouse.gov/wp-content/uploads/2017/12/nss-final-12-18-2017-0905.pdf>.
2. Trump Bashes the 'Corrupt Political Establishment' // The Wall Street Journal. – 2016. URL: <https://www.wsj.com/video/trump-bashes-the-corrupt-political-establishment/EC37EC26-E12A-45EB-B009-202D73A329DF.html>.
3. Nuclear Posture Review: special report // U.S. Department of Defense. – 2022. URL: <https://dod.defense.gov/News/Special-Reports/NPR/>.
4. Trump D. Executive Order – Rebuilding US Armed Forces, US Nuclear Posture / Donald Trump // The White House. – 2017. URL: <https://www.whitehouse.gov/the-press-office/2017/01/27/presidential-memorandum-rebuilding-us-armed-forces>.
5. Department of Defense Announces Commencement of the Nuclear Posture Review // Department of Defense. – 2017. URL: <https://www.defense.gov/News/News-Releases/News-Release-View/Article/1153992/dod-announces-commencement-of-the-nuclear-posture-review/>.
6. Péczeli A. The Trump Administration's Nuclear Posture Review: Back to Great Power Competition / Anna Péczeli. // Journal for Peace and Nuclear Disarmament. – 2018. – №1. – С. 238–255.
7. Nuclear Posture Review report // Department of Defense. – 2010. URL: https://media.defense.gov/Portals/1/features/defenseReviews/NPR2010_Nuclear_Posture_Review_Report.pdf.
8. Nuclear Posture Review // Department of Defense. – 2018. URL: <https://media.defense.gov/2018/Feb/02/2001872886/1-1/1/2018-NUCLEAR-POSTURE-REVIEW-FINAL-REPORT.PDF>.

Надійшла до редколегії 22.11.22

S. Halaka, Dr Hab. (Political), Prof.,
O. Kraiev, PhD Student
Taras Shevchenko National University of Kyiv, Kyiv, Ukraine

PRESIDENT DONALD TRUMP'S SECURITY STRATEGY

D. Trump's republican administration has substantially modified US strategic estimation of security challenges and threats, facing the country. The "National Security Strategy – 2017" became a fundamental basis of the security policy. The authors of the "Strategy..." believed Russia and China to be the main security policy problems, threatening the world status of the U.S.A. and a challenge for it's interests.

The answer to the challenges should include deployment of the ABM system, capable of neutralizing threats, created by N.Korea and Iran. Opposing China and Russia, called "revisionist states", seeking to change the international status-quo, requires building up and modernizing arms and Armed Forces, in particular, security predominance in nuclear forces, space and cyber-space. An active role was designed for diplomacy and reconnaissance community, involving an increase of their efficiency.

On the regional level, priorities included Indo-Pacific region, where the United States had to contain Chinese expansion, and Europe, where Washington intended to counter Russian subversive activity and aggression and to support NATO's defense efforts.

Nuclear Posture Review (2018) was one of the key foreign policy strategic documents for the administration of 45th US President Donald Trump. In the context of increasing political and economic confrontation with the People's Republic of China and the aggravation of relations with Iran and North Korea, which were caused by the nuclear component itself, this strategy returned to the methods of confrontation and the nuclear deterrence of the Cold War era. It emphasized the complementarity of the power potential of the armed forces and the diplomatic levers of the international struggle. In the period of new aggravation in the international system caused by the full-scale invasion of the Russian Federation into Ukraine, these very components of the doctrine can become prognostically effective for the current and future American administrations.

This article is designed to analyze the key aspects of the National Security Strategy-2017 and the 2018 Nuclear Posture Review that relate to foreign policy and highlight the special aspects and tools that are still relevant for application by the current administration of Joseph Biden in the crisis of the international system.

Keywords: National Security Strategy, nuclear weapons, Nuclear Posture Review, United States of America, deterrence policy.